

mener, at miljøbeskyttelse er et nationalt anliggende, og at der således ikke eksisterer nogle EU-bestemmelser, der forhindrer, at de 32 uger, et dansk sommerhus lovligt kan bebos, kan fordeles over hele året.

Svar (30/4 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
»Sommerhusprotokollen« til Maastricht-Traktaten sikrer, at Danmark kan opretholde den gældende lovgivning om erhvervelse af ejendomme, der ikke er helårsboliger – EU-rettens »sekundærboliger«.

Protokollen henviser herved i det hele til de nationale regler i Danmark, som var gældende, da protokollen blev underskrevet. Protokollen henviser således til et bestemt regelsæt.

Protokollen angår direkte loven om erhvervelse af fast ejendom, som administreres af Justitsministeriet. Udlændinge kan kun erhverve sommerhus i Danmark med Justitsministeriets tilladelse, mens EU-borgere har ret til at erhverve ejendomme til helårsbeboelse, eller hvor det er en forudsætning for at drive erhverv. Justitsministeriet giver kun meget sjældent tilladelse til at erhverve en »sekundærbolig« og kun, hvor ansøgeren har en ganske særlig stærk tilknytning til Danmark.

Erhvervsloven skal ses i snæver sammenhæng med sommerhusloven og planlovens § 40.

Sommerhusloven sikrer, at sommerhusudlejning ikke bliver erhvervsvirksomhed. Erhvervs-mæssig sommerhusudlejning ville gøre det muligt for EU-borgere at købe danske sommerhuse til udlejningsformål.

Planloven definerer direkte i § 40 de danske sommerhuse i sommerhusområder som »sekundærboliger«, som derfor ikke kan erhverves af andre EU-borgere.

Planlovens § 40 angår ikke alene ejernes egen benyttelse af sommerhuset, men også andre bruges og lejes. Dette blev også fastslået for nylig i en dom fra Vestre Landsret.

Begrænsningerne i anvendelsen af sommerhuse, som nu findes i planlovens § 40, har lang tradition her i landet. Et helårsbeboelsesforbud har således været indeholdt i de kommunale bygningsvedtægter for sommerhusområder og er fra 1. februar 1977 videreført i sommerhuslovens § 7a, som nu er afløst af planlovens § 40.

Regeringen har den opfattelse, at der ikke skal ske en udvidelse af de muligheder for at

anvende sommerhuse, der findes efter planlovens § 40 – den såkaldte 30-ugers-regel.

Dette skyldes ikke alene, at § 40 bygger på en lang, velbegrunder planlægnings-tradition her i landet, men især at regeringen ikke vil skabe tvivl om den danske »sommerhusprotokol« til Maastricht-Traktaten.

Spm. nr. S 1955

Til trafikministeren (12/4 96) af:

Erik Jacobsen (V):

»Kan ministeren oplyse, om der ved den påtænkte omstrukturering af DSB-stationerne i Sønderjylland til selvbetjente salgssteder vil være mulighed for, at kunderne kan få den fornødne service ved køb af billet til rejsemål i udlandet?«

Begrundelse

Spørgeren har fuld forståelse for, at ministeren gennem rationalisering søger at nedbringe omkostningsniveauet i DSB. Dette spørgsmål skal ses i lyset af, at Sønderjylland som grænse-land har langt flere rejsende, der benytter tog til udlandet, især Tyskland, end andre steder i landet. Derfor er en erfaring fra f.eks. en station på Fyn ikke sammenlignelig med Rødekro og Vojens. Det vil nedbringe serviceniveauet væsentligt, hvis der ikke vil være mulighed for en personlig rådgivning af en DSB-medarbejder ved køb af billet til udlandet. Modellen med forudbestilling af billet hos DSB med efterfølgende afhentning i en kiosk eller lignende er et alt for tungt system i et grænseområde.

Svar (22/4 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Formålet med DSB's nye salgsstrategi er, at der samlet skal ske en forbedring af den service, DSB tilbyder kunderne ved køb af billetter.

Salget af internationale billetter har tidligere været udsat for en desværre berettiget kritik på grund af den utilfredsstillende kvalitet. DSB har derfor gennem længere tid og uafhængig af den nye salgsstrategi arbejdet med at koncentrere salget af internationale billetter til salgssteder,